

Kapitola 1

*Blízko San Franciska, Kalifornie
O šest měsíců později*

Brindel se chtěla rozvést.

Oprava: *potřebovala* se rozvést.

S Paulem Lathamem... přesněji *doktorem* Paulem Lathamem. Vždycky se tak označoval.

Hajzl, který se opájí vlastní důležitostí.

Zadívala se z okna v koupelně do temné noci, světla města vypadala jen jako dírký od špendlíků, dokonce i odsud se otevíral dechberoucí výhled, a ona byla připravena se všeho vzdát. Ale Paul pochopitelně neodejde bez boje. Ne snad, že by šlo o ni nebo o lásku. Připadalo jí to tak směšné, že se té myšlence nahlas zasmála a upila ze své druhé – nebo snad už třetí? – sklenky vína. Koho to zajímá? Vyprázdnila ji až do dna, zvažovala, zda si nenalije další, ale pak si to rozmyslela a postavila skleničku na mramorový stůl. Pokud mezi ní a Paulem někdy vůbec byla láska, tak možná před nějakými dvaceti lety, a od té doby se stále scvrkávala, až odumřela docela. Představovala si ji jako žízalu na rozpáleném chodníku. Zůstala jen tvrdá slupka jejich manželství, slupka bez srdce. Ne, důvod, proč s ní Paul bude bojovat, je, že zkrátka není typem muže, který umí prohrávat. Ani v životě, ani v manželství, ani v práci – a obzvláště ne s ní.

Zavrtěla hlavou. Jak byla bláhová! Měla jisté podezření vcelku brzy poté, co se vdala, a několik let po svatbě se potvrdilo, že od ní manžel očekává jen to, aby mu vychovávala jeho dva syny Macona a Seta. Což také udělala. Oba byli nechutně podobní svému otci.

Pečlivě se odličovala, naštvane si drhla pleť, ale i přesto si všimla několika sveřepě vytrvalých vrásek, které volaly po pořádné dávce botoxu. Po odličení si vmasírovala do obličeje krém a nakonec si vykartáčovala vlasy do vysokého lesku. Poslední dobou měly světlejší barvu, než byl jejich přirozený odstín. Nechávala si udělat melír, aby zakryla sebemenší náznak šedin, a volila nejmodernější možný účes, takže jí obličej rámovaly dokonale upravené, stupňovité sestříhané vlasy s delšími prameny až po ramena.

Pohlédla do skříně a viděla nekonečné police s botami – na různých vysokých podpatcích, lodičky, páskové boty, sportovní běžecké, zkrátka pro každou příležitost jedny. Skvěly se na odlehčených, mírně nakloněných poličkách v úhledných řadách. Jedny jako druhé stály pěkný balík.

Jak si mohla myslet, že obuv v ceně několika tisíc dolarů stojí za to, aby tak dlouho vydržela v tomto nenaplněném manželském svazku? Kromě bot měla v prostorné šatně podobně nekonečné tyče s řadami ramínek a na nich šaty, kalhoty, kostýmky, svetry, všechno možné a všechno pochopitelně značkové a drahé, pečlivě pověšené, nejdražší róby v ochranných igelitových obalech. Také kabelky. Koutkem oka zahlédla bílé šaty, které na sobě měla ve svatební den – tedy v den své druhé svatby, pokud to někdo počítal – a viděla záblesk perliček, jimiž byly posíté, vzor francouzské krajky. V duchu se jen otrásla, protože si vzpomněla, jak v nich měla dojem, že její život konečně nabral správný, slibný směr, když kráčela uličkou v kostele k pohlednému úspěšnému ženichovi. Navzdory jeho občasným výbuchům vzteku v době, kdy byli zasnoubeni, potřebě ovládat druhé i varování sester byla odhodlaná spojit svůj život i život své maličké dcerky s tímto člověkem a začít s ním znovu, jinak a „dokonale“.

Netušila, jak hrozně se mýlí.

A teď... teď s tím musí něco dělat. Dřív než bude pozdě. Faktem totiž zůstávalo, že překročila čtyřicítku – proboha! – a dcera už je téměř dospělá. Nechala ze sebe sklouznout šaty, spadly jí k nohám, stačilo udělat krok a vysvobodila se z nich. Obrátila se z profilu k vysokému zrcadlu a všimla si, jak má ploché a pevné břicho, nadra díky operaci a silikonům plná a pevná, s výraznými a tmavými